

[Finansministeren.]

dagen ved beslutning af 15. marts 1951. Havde givet sin tilslutning til ratifikationen.

Med disse bemærkninger, og idet jeg iøvrigt henviser til de foreliggende forslag, skal jeg anbefale forslagene til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m.*

Som det vil være det høje ting bekendt, har man i finansministeriet i det forløbne år arbejdet med en teknisk revision af den ældre del af lovgivningen vedrørende omsætningskatterne. Der er her tale om områder, hvor beskatningen, navnlig under og efter krigen, gentagne gange er forhøjet, således at skattesatserne nu ligger på et helt andet niveau end på det tidspunkt, da disse love blev udarbejdet. Som følge heraf har det vist sig ønskeligt, at de tekniske bestemmelser i denne lovgivning, der i det store og hele hidrører fra 1920'erne, tages op til revision.

I overensstemmelse hermed må det foreliggende lovforslag om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer betragtes som et teknisk forslag, der tilsigter at erstatte den gældende lovs bestemmelser, ganske overvejende hidrørende fra 1922, med en lov, hvorved bestemmelserne om selve beskatningsordningen tilpasses efter det nuværende højere beskatningsniveau og de i praksis indhøstede erfaringer.

Lovforslaget er blevet til i samarbejde med ordførerne på de pågældende sagområder for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre, og jeg vil på finansministeriets vegne takke de ærede medlemmer for den interesse, hvormed de har deltaget i dette arbejde. Jeg vil ligeledes rette en tak til de brancheorganisationer, der har ydet administrationen saglig bistand ved kritisk gennemsyn af væsentlige dele af lovforslaget.

Af de ændringer, lovforslaget tilsigter, skal jeg navnlig fremhæve overgangen fra en ren værdiafgift til en kombineret vægt- og værdiafgift. Herved søger man at formindske de ulemper, som en meget høj værdiafgift kan medføre i en branche af struktur som chokolade- og sukkervarebranchen. Endvidere har man også herved

ønsket at tage et vist hensyn til den meget betydelige forskydning, der er sket i produktionsvilkårene for chokolade i forhold til sukkervarer som følge af den voldsomme stigning i prisen på kakaobønner — en forskydning, der utvivlsomt er blevet forstærket ved, at den høje afgift har form af en ren værdiafgift.

Den gældende omsætningsafgift udgør 55 pct. af engrosprisen indbefattet afgiften, hvilket svarer til ca. 122 pct. af den ubeskattede engrospris. I lovforslaget er foreslået en vægtafgift på 2 kr. pr. kg og en værdiafgift på 40 pct. af engrosprisen indbefattet værdiafgiften, men med fradrag af vægtafgiften. Den foreslåede værdiafgift svarer til $66\frac{2}{3}$ pct. af den ubeskattede engrospris. Omsætningsafgiften har i hvert af årene 1953 og 1954 indbragt 150 mill. kr. I de sidste måneder har afgiften vist nedadgående tendens.

Som nævnt må forslaget betragtes som en teknisk revision af loven om omsætningsafgiften af chokolade- og sukkervarer. Når der ved dette forslag for branchen som helhed antages at ville fremkomme en mindre nedsættelse af afgiften — jeg henviser herom til de i bemærkningerne til lovforslaget givne oplysninger — hænger dette alene sammen med de ganske specielle forhold, jeg har omtalt, og som har bevirket, at man anser det for rettest at foreslå beskatningsformen ændret til en kombineret vægt- og værdiafgift.

Også for råstofafgiftens vedkommende er der foreslået en ændring i beskatningsformen, dels som konsekvens af den omtalte ændring for omsætningsafgiften, dels også med henblik på i højere grad end nu at tilpasse råstofafgiften til den funktion, som denne afgift er bestemt for.

Den gældende råstofafgift omfatter navnlig sådanne varer som mandler, abrikos- og ferskenkerner og nødder. Afgiften svares ikke, når disse varer tilføres virksomheder, der heraf fremstiller varer, hvoraf der svares omsætningsafgift. Afgiften udgør 200 pct. af indførselsværdien ekskl. afgiften og er ved lovforslaget foreslået ændret til 6 kr. pr. kg + 75 pct. af værdien ekskl. afgiften. Dette vil betyde, at råstofafgiften bringes i et passende forhold til den omsætningsafgift, der ifølge forslaget skal svares af de varer, der fremstilles af dette råmateriale.

[Finansministeren.]

For uafskallede mandler og nødder og for kokosmel nedsættes råstofafgiften ifølge forslaget fra 200 til 75 pct. af værdien. Råstofafgiften har i 1954 indbragt ca. 8 mill. kr. Det må antages, at indtægten ved de foreslåede ændringer vil blive mindre, men det må herved erindres, at råstofafgiften ikke er indført med det formål direkte at give staten indtægt, men er et nødvendigt supplement til omsætningsafgiften med den opgave at afbalancere denne afgift, jfr. iøvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 20.

Blandt de øvrige ændringer skal jeg henlede opmærksomheden på den forenkling, der foreslås med hensyn til afregningen af afgiften. Man opgiver det hidtil benyttede system med beregning af skatten for hver enkelt faktura og berigtigelse af skatten ved stempelmærker ligeledes på hver enkelt faktura. I stedet foreslås afregning hver måned for omsætningen i den foregående måned, hvorved også anvendelsen af fakturastempelmærker bortfalder. Som følge heraf må ændring også foretages i de særlige regler om en ekstra kredit på afgiften mod sikkerhedsstillelse. Kreditperioden er samtidig foreslået begrænset fra de nuværende 4 måneder fra indkøbet af stempelmærker at regne til gennemsnitlig 3 måneder fra salget af varerne at regne, dog således at der i en overgangsperiode på et år gives gennemsnitlig 3½ måneds kredit fra salget at regne, jfr. forslaget § 14 og § 31. Jeg henviser i denne henseende til de drøftelser, der fandt sted i september f. å. ved behandlingen af forslaget om tobaksafgifter, og som ved lov af 1. oktober f. å. førte til en begrænsning af en tilsvarende kreditordning for dette beskatningsområde.

Idet jeg med hensyn til de øvrige ændringer, som lovforslaget indeholder, tillader mig at henvide til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Jeg håber, at det mellem de ærede ordførere og finansministeriet indledte samarbejde kan føre til, at der i løbet af kort tid kan foreligge endnu et teknisk lovarbejde, nemlig vedrørende beskatningen af spiritus, vin og øl.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om foræl-

delse af ydelser i henhold til eengangsskatte-
loven.

Efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer gælder der en 5-årig forældelsesperiode for statens krav på skatter og afgifter, regnet fra det tidspunkt, da fordringen af fordringshaveren kan kræves betalt. For eengangsskattekravs vedkommende er denne 5-årige forældelsesfrist ved lov nr. 26 af 30. januar 1952 forlænget med 3 år, således at forældelsesfristen, forsåvidt disse krav angår, udgør ialt 8 år.

Ifølge eengangsskatteoven skulle eengangsskatten betales i to lige store rater, som forfaldt til betaling henholdsvis den 1. februar 1947 og den 1. juni 1947 med betalingsfrist indtil henholdsvis den 15. marts og den 15. juli s. å.

Det kan i det enkelte tilfælde ofte være tvivlsomt, hvornår forældelsesfristen for skattekrav o. lign. må antages at løbe, men i en del tilfælde vil det offentlige krav i henhold til eengangsskatteoven formentlig forældes den 15. marts 1955, muligvis endda allerede den 1. februar 1955, hvis det nu fremsatte lovforslag ikke gennemføres.

Påligningen af eengangsskat er stort set forlængst tilendebragt, og de pålignede ydelser er enten betalt, eller der er indrømmet de pågældende skatteydere henstands- eller afdragsordninger. Når det alligevel må anses nødvendigt at gennemføre en yderligere forlængelse af forældelsesfristen for disse krav, skyldes det, at det endnu ikke har været muligt at tilendebringe behandlingen af visse værnemagersager og sager, som er under behandling i revisionsudvalget for tyske betalinger eller i revisionsudvalgets ankenævn. Grunden hertil er, at såvel domstolene og den særlige klageret som revisionsudvalget i ret vidt omfang har givet tilladelse til genoptagelse af tidligere pådømte eller påkendte værnemagersager og revisionsudvalgssager.

Forholdet vil nu i reglen være det, at den pågældende skatteyder ved opgørelsen af sin eengangsskattepligtige formue har fratrukket det tilsvarende, som han ved den oprindelige dom eller revisionsudvalgskendelse er tilpligtet at udrede, og hvis tilsvaret nu nedsættes ved domstolenes eller revisionsudvalgets fornyede behandling af sagen, skal der derfor foretages en tilsvarende for-